

Кримінальним процесуальним кодексом України (далі – КПК) [2], зокрема статтею 195, та наказом МВС України № 696 від 09.08.2012 [3].

Таким чином більш чітке тлумачення такого електронного засобу контролю за місцем знаходження підозрюваного (обвинуваченого), як електронний браслет дається у відомчому нормативному акті, а саме згаданому вже наказі МВС України від 09.08.2012 року № 696, а саме до електронного браслету відносять – електронний пристрій, виконаний у вигляді браслета, що закріплюється на тілі підозрюваного або обвинуваченого з метою його дистанційної ідентифікації та відстеження місцезнаходження, який призначений для носіння на тілі і захищений від самостійного знімання, пошкодження або іншого втручання в його роботу з метою ухилення від контролю та має сигналізувати про спробу особи здійснити такі дії [3].

Отже, такий електронний засіб контролю як електронний браслет слугує в якості інструмента співробітників органів внутрішніх справ та працівників міліції безпосередньо у найефективнішому виконанні покладених на них Законом обов'язків та з метою належної організації їх діяльності, у забезпеченні виконання ухвали слідчого судді, суду щодо електронного контролю за місцезнаходження підозрюваного (обвинуваченого) як того вимагає КПК.

Таким чином, такий електронний засіб контролю як електронний браслет є тим самим публічним майном, яке використовується як інструмент для здійснення своїх повноважень працівниками міліції.

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про міліцію» від 20.12.1990 № 565-XII;
2. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13.04.2013 № 4651-VI;
3. Наказ МВС України від 09.08.2012 № 696 «Про затвердження Положення про порядок застосування електронних засобів контролю»;
4. Адміністративне право України. Академічний курс: Підруч.: У двох томах: Том 1. Загальна частина / Ред. колегія: В.Б. Авер'янов (голова) та ін. - К.: ТОВ «Видавництво «Юридична думка», 2007. - 592 с.
5. Карадже-Искров Н.П. Публичные вещи. Выпуск первый. Издание Иркутской Секции Научных Работников. Иркутск. 1927. VII – 80 стр.
6. [Електронний ресурс]. – Режим доступу:
<http://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%86%D0%BD%D1%81%D1%82%D1%80%D1%83%D0%BC%D0%B5%D0%BD%D1%82>.

Нормативно-правове закріплення дотримання вимог щодо врегулювання конфлікту інтересів працівниками органів внутрішніх справ

Луговий В.О., здобувач кафедри адміністративної діяльності НАВС

Відповідно до ч. 2 ст. 14 Закону України «Про засади запобігання і протидії корупції», закони та інші нормативно-правові акти, що визначають повноваження органів державної влади, органів місцевого самоврядування, порядок надання окремих видів державних послуг та провадження інших видів діяльності, пов'язаних із виконанням функцій держави, місцевого самоврядування, мають передбачати порядок та шляхи врегулювання конфлікту інтересів.

Не є виключенням у цьому сенсі і органи внутрішніх справ. Основоположним нормативно-правовим актом, який встановлює вимоги щодо вирішення зазначеної проблеми, є Закон України «Про міліцію». Відповідно до ст. 18¹ зазначеного Закону, у разі виникнення конфлікту інтересів під час виконання службових повноважень працівник міліції зобов'язаний негайно доповісти про це своєму безпосередньому начальникові. Безпосередній начальник працівника міліції зобов'язаний вжити всіх необхідних заходів, спрямованих на запобігання конфлікту інтересів, шляхом доручення виконання відповідного службового завдання іншій посадовій особі, особистого виконання службового завдання чи в інший спосіб, передбачений законодавством.

Також вимоги щодо врегулювання конфлікту інтересів містяться в розділі 6 Правил поведінки та професійної етики осіб рядового та начальницького складу органів внутрішніх справ України.

Так, працівник органів внутрішніх справ зобов'язаний у межах своїх повноважень уживати заходів щодо недопущення конфлікту інтересів, а саме будь-якої можливості виникнення суперечностей між особистими інтересами особи та її службовими повноваженнями, наявність яких може вплинути на об'єктивність або неупередженість прийняття рішень, а також на вчинення чи невчинення дій під час виконання наданих їй службових повноважень.

Обставини, що можуть призвести до виникнення конфлікту інтересів, повинні бути усунуті до того, як працівник органів внутрішніх справ буде призначений на посаду.

У разі коли обставини, що можуть призвести до виникнення конфлікту інтересів, склалися після призначення на посаду, працівник органу чи підрозділу внутрішніх справ повинен невідкладно повідомити в письмовій формі свого безпосереднього керівника про наявність конфлікту інтересів.

Якщо працівнику органів внутрішніх справ стало відомо про наявність конфлікту інтересів у інших працівників, йому необхідно повідомити про це свого безпосереднього керівника.

Безпосередній керівник зобов'язаний ужити всіх необхідних заходів, спрямованих на запобігання конфлікту інтересів, шляхом доручення виконання відповідного службового завдання іншій посадовій особі, особистого виконання службового завдання чи в інший спосіб, передбачений законодавством.

Керівник не має морального права:

- перекладати свою відповідальність на підлеглих;
- використовувати службове становище керівника в особистих інтересах;
- проявляти формалізм, чванство, зарозумілість, грубість, застосовувати рукоприкладство стосовно підлеглих;
- обговорювати з підлеглими дії вищих начальників;
- позичати гроші у підлеглих працівників, приймати подарунки, використовуючи своє службове становище.

В якості вагомого аргументу забезпечення дотримання вимог щодо врегулювання конфлікту інтересів виступає інструмент адміністративної відповідальності. Так, відповідно до ст. 172⁷ КУпАП, за неповідомлення особою безпосереднього керівника у випадках, передбачених законом, про

наявність конфлікту інтересів передбачено покарання у вигляді штрафу від десяти до ста п'ятдесяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Особливості кредитно-модульної системи навчання студентів ВНЗ під час євроінтеграції

Свиридова А.М., студент ННІПП НАВС

Кушенко І.В., завідувач кафедри психології та педагогіки ННІПП НАВС, кандидат психологічних наук, доцент

Розвиток Української держави на сучасному етапі визначається в загальному контексті європейської інтеграції з орієнтацією на фундаментальні загальнолюдські цінності: парламентаризм, права людини, права національних меншин, лібералізацію, свободу пересування, свободу отримання освіти будь-якого рівня тощо, що є атрибутом громадянського демократичного суспільства.

Згідно зі стратегією інтеграції України до Європейського Союзу, затвердженої Указом Президента України, поряд з іншими напрямками європейської інтеграції (політичним, економічним, правовим) особливе місце в реалізації інтеграційних процесів займає культурно-освітній, який передбачає впровадження європейських норм і стандартів в освіті та науці на основі узгодження положень системи вищої освіти; поширення власних здобутків в галузі освіти у Європейському Союзі. Пріоритетною вартістю європейського освітнього простору є особа, її права та свободи. Євроінтеграційні процеси в освіті ґрунтуються на принципі національної автономності освітніх систем.

Як засіб досягнення мети визначається обов'язок держави і суспільства надавати вищим навчальним закладам достатні ресурси і право вибору викладачів на основі дотримання ними вимог нерозривності педагогічної та дослідницької діяльності. На університети накладається відповідальність забезпечити студентам умови для досягнення того культурного і освітнього рівня, оволодіння яким є їх власною метою. Європейський освітній простір ставить до своїх партнерів такі вже дуже добре відомі вимоги. Одним з них є ведення європейської системи перезарахування кредитів (ЄСПК – ECTS).

Життєвий та студентський досвід показав, що серед викладачів та студентів практично відсутній єдиний підхід до тлумачення самого поняття «кредитно-модульна система навчання». Його часто ототожнюють з поняттям «модульно-рейтингова система навчання» або визначають в окремих випадках на засадах американського, європейського, німецького типу кредитно-модульної системи навчання, кожна з яких має свої особливості. Також проблеми торкаються таких питань: відсутністю англومовних програм високої якості; недовірою зарубіжних партнерів українській системі освіти; відсутністю системи та єдиного підходу до підвищення координаторів міжнародних програм.

Створення системи кредитів має полегшувати засвоєння навчальних курсів і сприяти максимальному розширенню мобільності студентів шляхом розподілу інформаційного потоку на логічні частини. Кредит –